

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/113/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124457829
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124457829.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Zboja, advokát s.r.o., so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, IČO: 55 732 453, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, v konaní o zaplatenie sumy 288,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/18/2025-99 zo dňa 17.07.2025 v znení opravného uznesenia č. k. 15C/18/2025-123 zo dňa 01.09.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“ prípadne „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 288,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,4 % ročne zo sumy 288,- Eur od 29.10.2024 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti výroku rozsudku (výrok I. napadnutého rozsudku) a rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II. napadnutého rozsudku).

1.1 Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie mal preukázané, že v dôsledku škodovej udalosti – dopravnej nehody zo dňa 02.07.2024 zapríčinennej klientom žalovaného došlo ku škode na vozidle poškodeného, čo medzi stranami sporu nebolo ani sporné. Taktiež za preukázané mal súd prvej inštancie, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo, ktoré si zapožičal u žalobcu, a to na základe Zmluvy o prenájme vozidla zo dňa 02.07.2024 s tým, že žalobca po ukončení nájmu poškodenému vystavil dňa 23.07.2024 faktúru za prenájom náhradného motorového vozidla v trvaní 22 dní vo výške 792,- Eur s tým, že žalovaný dňa 03.10.2024 pristúpil k čiastočnej úhrade vzniknutej škody v sume 504,- Eur, t. j. za 14 dní prenájmu náhradného motorového vozidla, ktorú poukázal priamo na účet žalobcu. Súd prvej inštancie mal taktiež preukázané, že poškodený dňa 23.07.2024 uzavrel so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúci z poistnej udalosti zo dňa 02.07.2024 z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla, ktoré poskytol poškodenému žalobca. Poukázal na bod 5. zmluvy o postúpení pohľadávky, z ktorého vyplýva, že k úhrade faktúry došlo na základe vzájomného zápočtu, v dôsledku čoho žalobca vstúpil do práv a povinností poškodeného, a tým, že žalovaný nenahradil škodu vo vzniknutom rozsahu, žalobca sa namiesto poškodeného v prejednávanej spore domáha preplatenia zvyšnej časti nákladov vynaložených na prenájom náhradného vozidla, a to vo výške 288,- Eur, ktorá suma zodpovedá 8 dňom z prenájmu. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval,

že z prehlásenia poškodeného obsiahnutého v zmluve o prenájme (na č. I. 8 rub súdneho spisu) vyplynulo, že náhradné vozidlo si poškodený prenajal na výlety ako aj lekár v okrese Martin, či výlety Námestovo s tým, že uvedené prehlásil tiež v dotazníku pre poškodeného škodovej udalosti (rub č. I. 12 súdneho spisu). Zdôraznil, že žalovaný v konaní nevzniesol, tak ako v iných obdobných sporoch, námietky, pokiaľ ide o účelnosť a dôvodnosť nájmu, dĺžku nájmu, výšky denného nájmu, pričom namietal dve základné skutočnosti, a to že 1. žalobca si nesplnil svoju povinnosť uloženú v ustanovení § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a síce, že v žalobe neuviedol pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností a 2. aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Vo vzťahu k nesplneniu povinnosti v zmysle § 132 ods. 1 CSP súd prvej inštancie konštatoval, že konanie podľa Zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov je v zmysle § 1 ods. 2 uvedeného zákona alternatívnym spôsobom uplatňovania peňažných nárokov k postupu podľa Civilného sporového poriadku s tým, že v zmysle ustanovenia § 3 ods. 4 prvá veta citovaného zákona uplatňovaný nárok možno odôvodnene predpokladať, ak vyplýva zo skutočností uvedených žalobcom a z listín pripojených k návrhu. Na základe uvedeného súd prvej inštancie vyslovil záver, že návrh žalobcu na vydanie platobného rozkazu podaný na upomínacom súde spĺňal zákonné kritériá podľa § 4 Zákona č. 307/2016 Z. z., keď rovnakého názoru bol aj Okresný súd Banská Bystrica, keď nárok uplatnený žalobcom v návrhu na vydanie platobného rozkazu na základe listín predložených žalobcom odôvodnene predpokladal a vo veci rozhodol platobným rozkazom. Pokiaľ žalovaný vo svojich vyjadreniach namietal, že žalobca v žalobnom návrhu nedostatočne špecifikoval skutočnosti a dôkazy, o ktoré opieral svoj návrh, tieto tvrdenia považoval súd prvej inštancie za neopodstatnené, pričom mal za to, že žalobca predmetný nárok na náhradu nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla v danom prípade dostatočne konkretizoval a na podporu svojich tvrdení predložil relevantné dôkazy, ktoré boli žalovanému v upomínacom konaní spolu so žalobou, resp. návrhom na vydanie platobného rozkazu riadne doručené. V danej súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že predmetné listinné dôkazy preukazujúce skutočnosti uvedené v žalobe boli žalovanému doručené aj predtým, keďže tvorili podklad pri rozhodovaní žalovaného o ukončení šetrenia poisťnej udalosti a práve na ich podklade poskytol žalovaný žalobcovi čiastočné poisťné plnenie. Súd prvej inštancie taktiež konštatoval, že žalobca po podanom odpore v replike skutkové okolnosti bližšie rozviedol.

1.2 Vo vzťahu k námietke žalovaného týkajúcej sa aktívnej vecnej legitimácie súd prvej inštancie konštatoval, že právne nástupníctvo žalobcu vo vzťahu k žalovanej pohľadávke bolo preukázané zmluvou o postúpení pohľadávky, na základe ktorej postupca postúpil postupníkovi pohľadávku vo výške 792,- Eur, ktorú mal voči žalovanému z titulu jeho nároku voči poisťovni podľa § 4 Zákona č. 381/2001 Z. z. za náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 02.07.2024 na vozidle poškodeného. Poukázal na bod ... predmetnej zmluvy, v ktorom sa zmluvné strany dohodli, že postúpenie pohľadávky je odplatné, pričom odplata za postúpenie predstavuje sumu 792,- Eur, ktorá zodpovedá sume vyúčtovanej za nájom náhradného vozidla vo faktúre č. 240420 vystavenej žalobcom ako prenajímateľom postupcovi – poškodenému ako nájomcovi náhradného vozidla a súčasne s tým, že dlžné nájomné ako záväzok poškodeného – nájomcu voči prenajímateľovi zanikol vzájomným započítaním s pohľadávkou poškodeného voči žalobcovi z titulu odplaty za postúpenie pohľadávok podľa dohody

o započítaní. Uviedol, že zmluvné strany sa v bode 5. zmluvy o postúpení pohľadávky dohodli, že sa ich vzájomné nároky podpisom uvedenej zmluvy započítavajú, pričom žalobca si bude pohľadávku podľa bodu 1 zmluvy vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Konštatoval, že poškodenému vznikla majetková ujma okamihom započítania dohodou týchto vzájomných pohľadávok s tým, že v prípade započítania na základe dohody zákon dovoľuje, aby účastníci záväzkového vzťahu dohodli započítanie aj nad rámec podmienok, ktoré inak ustanovuje pre započítanie jednostranným právnym úkonom. Dospel k záveru, že započítaním potom zanikol záväzok poškodeného a okamihom zániku tohto záväzku poškodenému vznikla reálne aj skutočná škoda. Uviedol, že poškodený bol veriteľom žalovaného, pretože mal pohľadávku voči žalovanému z titulu jeho nároku na náhradu nákladov za prenájom vozidla, ktorú pohľadávku postúpil žalobcovi, a teda bola postúpená existentná pohľadávka poškodeného pri dopravnej nehode na žalobcu. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmluva o postúpení neodporovala ustanoveniu § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, a preto ju nemožno vyhodnotiť ako neplatný právny úkon.

1.3 Vo vzťahu k namietanej absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky súd prvej inštancie uzavrel, že skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry, nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, keď uvedené zastrešuje jeden dokument, a to predložená zmluva

o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorého došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Na základe uvedeného dospel k záveru, že zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný a zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Vychádzajúc z uvedeného považoval akékoľvek tvrdenia žalovaného

o neexistencii predmetnej pohľadávky, neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a rozpore s ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka za neopodstatnené. V danom smere prízvukoval, že poškodený má v zmysle zákona o povinnom zmluvnom poistení nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu ako prenajímateľa vozidla s tým, že dlžníkom je tak práve žalovaný a nie poškodený. Vyslovil, že v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody a takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR neodporuje zákonu. Tvrdenie žalovaného ohľadne postúpenia pohľadávky považoval za nesprávne a za zavádzajúce, keďže mal za to, že sa jedná odplatné postúpenie pohľadávky,

v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie so samotným nárokom

na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Taktiež tvrdenie, že prejav vôle účastníkov smeroval najprv k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a poškodeného, považoval za ničím nepodložené a zjavne účelové s tým, že v zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu.

1.4 V daných súvislostiach súd prvej inštancie poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, podľa ktorého sa žalovaný snaží zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom „rozfázovať“ a následne rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona s tým, že predmetná zmluva však tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán/subjektov, a teda nespochybnenou vôľou poškodeného a žalobcu boli dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo nie je v rozpore

s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov.

1.5 Vychádzajúc z uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že na skutočnosť vzniku škody nemožno nahliadať tak formalisticky, že poškodený neuhradil predmetnú faktúru, dokiaľ nedošlo k fyzickému prevodu finančných prostriedkov z majetkovej sféry poškodeného do majetkovej sféry žalobcu (prenajímateľa), pričom zdôraznil, že neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa toto zrealizuje vzájomným zápočtom. V daných súvislostiach poukázal na závery vyplývajúce

z rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/135/2019-186 zo dňa 25.06.2019, podľa ktorého skutočnosť, že záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. V daných súvislostiach poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, podľa ktorého bolo v danom prípade potrebné vychádzať zo zmluvy o postúpení pohľadávky, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom s tým, že úhradu nájomného tak suplovalo v danom prípade samotné postúpenie. Poukázal na to, že odvolací súd taktiež v uvedenej veci konštatoval, že je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody.

1.6 Vyslovil, že s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) Zákona č. 381/2001 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o PZP“) vzniklo poistenému z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ - žalovaný nahradil za neho poškodenému, v danom prípade žalobcovi, ako právnenému nástupcovi poškodeného uplatnené nároky na náhradu škody, a teda s poukazom na ustanovenie § 15 ods. 1 zákona o PZP bol žalobca ako právny nástupca poškodeného oprávnený uplatniť si svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi, t. j. žalovanému s tým, že škodu a jej výšku definoval ako rozdiel medzi nákladmi na prenájom náhradného vozidla a sumou vyplatenou žalovaným, t. j. § 11 ods. 6,

§ 11 ods. 7, ods. 8 a § 15 ods. 1 zákona o PZP a § 442 ods. 1 a § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.7 Potom dospel k záveru, že úhradu nájomného zo strany poškodeného v danom prípade suplovalo samotné postúpenie, keď započítanie je potrebné chápať ako ekvivalent platby a išlo teda o úhradu vzájomných pohľadávok. Mal za to, že len pri striktnom prístupe uplatňovania práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za prenájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze vrátil. Vyslovil, že sa nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol, ale naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou. Vychádzajúc z uvedeného uzavrel, že na žalobcu tak bola platne postúpená pohľadávka poškodeného na úhradu nákladov na nájom náhradného vozidla, ktoré vznikli v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej poisťovňou žalovaného a žalobca je teda oprávnený túto si uplatňovať priamo voči poisťovni, t. j. žalovanému.

1.8 Pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného vyvodil súd prvej inštancie z § 15 ods. 1 zákona o PZP, keď žalobca sa domáhal úhrady nákladov za nájom náhradného vozidla, ktoré vznikli v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej poisťovňou žalovaného.

1.9 Vo vzťahu k dôvodnosti nároku súd prvej inštancie vychádzajúc z Nálezu Ústavného súdu č. k. III. ÚS 602/2022-34 zo dňa 16.02.2023 dospel k záveru, že žalobca preukázal dĺžku obdobia, po ktorú zotrvalo poškodené vozidlo poškodeného v autoservise v období od 02.07.2024 do 23.07.2024. Pri posudzovaní účelnosti nájmu motorového vozidla vychádzal predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo, pričom v posudzovanom prípade považoval za relevantné, že vozidlo sa minimálne do 23.07.2024 vrátane nachádzalo z dôvodu jeho opravy v servise bez vplyvu poškodeného, pričom prenájom bol pre poškodeného nevyhnutným dôsledkom škodovej udalosti, ktorú nezapríčinil. Vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že uplatnený nárok na náhradu škody je v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a spĺňa všetky kritériá nároku na náhradu škody v zmysle ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka, t. j. okrem vzniku škody (predstavujúcej náklady na nájom náhradného motorového vozidla) a protiprávneho úkonu (protiprávne konanie škodcu - poisťovňa žalovaného na úseku cestnej premávky), aj kritérium príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou.

1.10 Pri posudzovaní dôvodnosti žalovaného nároku vychádzal primárne z toho, že účelom náhradného vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo, pričom v týchto prípadoch výška škody nespočíva iba v rozsahu poškodeného vozidla, ale aj v primeraných nákladoch, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodlivý následok. Vyslovil, že za opodstatnenú dobu prenájomu náhradného vozidla je potrebné považovať dobu do vybavenia poisťovnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, keď táto poisťovňa udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a 7 zákona o PZP vybavená skončením šetrenia, oznámenia výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. Poukázal na všeobecne známu obchodnú prax, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo (len) až po zaplatení ceny opravy, alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu, preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí.

1.11 Vyslovil záver, že v prejednávanej veci nebolo preukázané, že by došlo k prerušeniu príčinnej súvislosti medzi spôsobenou dopravnou nehodou a škodou poškodeného (nákladmi za nájom náhradného vozidla v období od jeho zapožičania do doručenia krycieho listu) inou „škodovou udalosťou“, ktorú by bolo možné pričítať úmyselnému či nedbanlivostnému konaniu poškodeného či tretieho subjektu (napr. servisu). Vyslovil, že nastala by iná situácia, ak by poškodený užíval náhradné vozidlo aj po doručení krycieho listu, alebo ak by servis zadržoval vozidlo po uhradení ceny opravy resp. doručení krycieho listu.

1.12 Súčasne priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 8,40 % ročne od 29.10.2024 do zaplatenia, pričom vychádzal z toho, že žalovaný sa splnením peňažného plnenia dostal do omeškania po uplynutí 15 dní od rozhodnutia poisťovne o likvidácii poisťovnej udalosti, ktorej šetrenie ukončil podľa oznámenia o poistnom plnení zo dňa 03.10.2024 dňa 03.10.2024 s tým, že poisťovňa mala poskytnúť poistné plnenie do 15 dní a 16. dňom sa dostala do omeškania s poskytnutím poistného plnenia. Nakoľko si žalobca uplatnil úroky z omeškania z časti neposkytnutého poistného plnenia od 29.10.2024, tak si ich podľa názoru súdu prvej inštancie uplatnil v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 OZ v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

1.13 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania potrebných na účelne uplatňovanie práva v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v celom rozsahu odvolanie žalovaný z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h). V odvolaní primárne namietal, že súd prvej inštancie porušil právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie, keď sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s podstatnou relevantnou argumentáciou žalovaného týkajúcou sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní, pričom súčasne mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie celkovo nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúce z § 220 CSP. V súvislosti so svojou argumentáciou vo všeobecnosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/154/2023 zo dňa 30.09.2024, ako aj sp. zn. 9Cdo/46/2023 zo dňa 30.10.2024. Mal za to, že povinnosťou súdu prvej inštancie bolo nielen zaoberať sa argumentáciou žalovaného týkajúcou sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ale taktiež bolo jeho povinnosťou uviesť aj jasnú, zrozumiteľnú a právne korektnú argumentáciu pre prijatie alebo odmietnutie jednotlivých námietok žalovaného týkajúcich sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na závery vyplývajúce z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 266/2014 zo dňa 16.12.2014, v zmysle ktorých pre posúdenie existencie vecnej legitímácie v súdnom konaní zo strany všeobecných súdov je kardinálnou otázkou, k zodpovedaniu ktorej sú všeobecné súdy zaviazané ex offo aj v prípade, pokiaľ žiadna zo sporových strán vecnú legitímáciu nenamietne. V uvedenom potom žalovaný vzhliadal dôvodnosť odvolacej námietky prezumovanej ust. § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku.

2.1

Žalovaný ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci, ako aj odvolací dôvod spočívajúci v tom, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dôvodnosť uvedených námietok vzhliadal v ne/správnosti záveru súdu prvej inštancie, že v danom prípade malo byť preukázané právne nástupníctvo žalobcu vo vzťahu k žalovanej pohľadávke Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23.07.2024, keď mal za to, že záver súdu, že poškodenému mal v danom prípade vzniknúť voči žalovanému zákonný nárok na náhradu škody z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov súvisiacich s prenájomom náhradného vozidla vo výške 792,- Eur, boli prijaté v zjavnom skutkovom a právnom omyle konajúceho súdu. Zopakoval, že poškodenému vzniká skutočná škoda v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla až v momente, keď si poškodený náhradné vozidlo skutočne prenajme a vynaloží v súvislosti s tým vyššie náklady v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak mal s prevádzkou svojho motorového vozidla, ktoré v dôsledku poškodenia nemohol použiť a až vtedy sa majetkový stav poškodeného znižuje tým, že poškodený také zvýšené (avšak nutné a účelné) náklady skutočne vynaloží, a teda škoda vzniká zaplatením požičovného za náhradné vozidlo (v danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/3019/2015 zo dňa 28.02.2017, či rozhodnutie publikované pod R 7/1992, ako aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co/73/2024-131 zo dňa 24.09.2024). Z uvedeného vyvodil, že z charakteristiky pojmu „skutočná škoda“ vyplýva, že na to, aby mohol poškodený vôbec vykonávať akékoľvek práva v súvislosti s nárokom na náhradu škody z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 792,- Eur, musela by byť škoda v rozhodnom čase (t. j. v čase uzatvorenia Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.07.2024) už reálna a jestvujúca (v danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/23/2008 zo dňa 21.12.2009) a nielen hypotetická s možnosťou jej vzniku niekedy v budúcnosti. Vyslovil, že neexistencia skutočnej škody v čase uzatvárania právneho úkonu, ktorý sa jej týka, má jednoznačne za následok absolútnu neplatnosť daného právneho úkonu, a to jednak pre priamy rozpor s hmotnoprávnym ustanovením § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď táto absolútna neplatnosť dotknutého právneho úkonu nastáva od počiatku a nie je ju možné dodatočne zhojiť (konvalidovať). Mal za to, že pokiaľ na základe vykonaného dokazovania nie je preukázané, že škoda v čase uzatvorenia právneho úkonu, ktorý sa jej týka, skutočne existovala, tak táto skutočnosť má za následok absolútnu neplatnosť dotknutého právneho úkonu, a to teda jednak pre priamy rozpor so zákonom (§ 442 ods. 1 v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka), resp. z dôvodu, že predmetom takéhoto právneho úkonu je nemožné plnenie (§ 37 Občianskeho zákonníka). V danej súvislosti žalovaný poukázal na zásadu „impossibilium nulla obligatio est“, t. j. že z nemožného práva (nárok, záväzok) nevznikne, ako aj na všeobecné poznanie, že z ničoho nič nevznikne, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/5/20174 zo dňa 25.01.2017. V súvislosti s neplatnosťou právneho úkonu podľa § 37 Občianskeho zákonníka poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/4109/2017, pričom vo vzťahu k absolútnej neplatnosti právneho úkonu z dôvodu nemožného

plnenia podľa § 37 Občianskeho zákonníka zdôraznil, že táto nie je ani v rozpore so zásadou individuálnej autonómie, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/357/2011 zo dňa 22.02.2011. Vychádzajúc z uvedeného vyslovil názor, že poškodený nemohol platne dojednať žiadny záväzok v súvislosti s nárokom na náhradu škody z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov za prenájom náhradného vozidla vo výške 792,- Eur, keďže tento nárok na náhradu škody v čase uzatvorenia Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.07.2024 preukázateľne neexistoval a z nemožného právo nevznikne.

2.2

Súčasne zdôraznil, že právny úkon započítania je len právny konštrukt, resp. právna fikcia, pri ktorom k žiadnemu skutočnému plneniu a teda ani k skutočnému reálnemu zmenšeniu majetkovej sféry poškodeného nedochádza, ale dochádza tu len k zániku vzájomných pohľadávok (aktív) a záväzkov (pasív) s tým, že právny úkon započítania je vo svojej podstate ekvivalentný právny úkon (poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/84/2020 zo dňa 27.10.2021), pri ktorom je na strane každého účastníka dohody o započítaní strata pohľadávok (aktív) kompenzovaná v rovnakom rozsahu stratou záväzkov (pasív), pričom pri ekvivalentných právnych úkonoch je vo všeobecnosti známe, že pri nich nikdy nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku (v danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 275/2013 zo dňa 23.05.2013). Zdôraznil, že hlavný rozdiel medzi splnením dlhu a započítaním pohľadávok z hľadiska posúdenia vzniku škody spočíva v tom, že v prípade, ak by v danom prípade poškodený žalobcovi ako prenajímateľovi faktúru za prenájom náhradného vozidla riadne uhradil, tak majetok poškodeného by sa reálne zmenšil o majetkové hodnoty vo výške 792,- Eur, zatiaľ čo v prípade započítania pohľadávok by majetok poškodeného objektívne žiadnym spôsobom nebol zmenšený. Z uvedeného potom vyvodil, že výsledkom právneho úkonu započítania ako obligatórne ekvivalentného právneho úkonu by bola vždy nula, teda žiadna škoda. Na základe uvedeného vyslovil názor, že výklad hmotnoprávneho ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého by vznik škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mal byť viazaný na právny úkon započítania podľa bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.07.2024, by predstavoval neprípustné zmiešavanie, resp. zamieňanie spôsobu zániku záväzku započítaním so spôsobom zániku záväzku splnením.

2.3

Podľa žalovaného pohľadávku poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie nemožno považovať za vzájomnú pohľadávku s pohľadávkou žalobcu voči poškodenému z titulu prenájmu náhradného vozidla v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka, nakoľko sa nejedná o pohľadávku, ktorú by mal poškodený voči žalobcovi pred uzavretím Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.07.2024, ale jedná sa o pohľadávku poškodeného, ktorá mala byť vytvorená až samotnou Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23.07.2024. Podľa názoru žalovaného navyše skutočnosť, že pohľadávku poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie nemožno považovať za vzájomnú pohľadávku s pohľadávkou žalobcu na zaplatenie nájomného za prenájom náhradného vozidla, potvrdil aj fakt, že žalobca pred podpisom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.07.2024 nemohol voči tejto pohľadávke poškodeného napríklad uplatniť ani jednostranné započítanie (nakoľko právnym dôvodom vzniku tejto pohľadávky poškodeného mala byť až samotná Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 23.07.2024). Žalovaný ďalej odkazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 130/2023-11 zo dňa 14.02.2023 poukázal na charakter nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona o PZP, podľa ktorého je (priamy) nárok poškodeného voči poisťovateľovi zákonným nárokom vyplývajúcim z § 15 ods. 1 zákona o PZP a ako taký nemôže byť predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky.

2.4

Žalovaný sa súčasne nestotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie vychádzajúcou z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, pričom takýto výklad považoval za extrémne rozporný so zásadou spravodlivosti. Podľa žalovaného v prípade prejednávanom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 3Cob/220/2017 vyslovil súd prvej inštancie jednoznačne správny záver súladný so zásadou náhrady skutočnej škody, keď mal za to, že poškodený žalobcovi neuhradil faktúru za prenájom náhradného vozidla, čím na strane poškodeného nedošlo k zmenšeniu majetku o žalovanú sumu, t. j. k vzniku skutočnej škody a v závislosti od toho nedošlo ani k platnému postúpeniu práva poškodeného na náhradu škody na žalobcu.

2.5

Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd vo veci samej rozhodol a napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietla a priznal žalovanému nárok na náhradu

trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, resp. alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený, pričom zotrval na všetkých svojich dovtedajších tvrdeniach a stanoviskách.

3.1

Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného, že by sa súd prvej inštancie nezaoberal námietkami ohľadne aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a mal za to, že súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení riadne reagoval na všetky argumenty žalovaného, na základe ktorých žalovaný dospel k záveru, že žalobca nie je v konaní vecne legitímovaný a v bodoch 34. až 40. odôvodnenia dopodrobna uviedol svoje myšlienkové postupy, ako aj úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitímovaný. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného odkazujúcej na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/154/2023 žalobca poukázal na to, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky atribúty vymedzené v predmetnom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a samotná skutočnosť, že žalovaný sa s odôvodnením súdu prvej inštancie nestotožňuje, ešte sama o sebe neznamená porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

3.2

Tvrdenia žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, považoval žalobca za neopodstatnené, pričom mal za to, že právne posúdenie aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu považuje za zrozumiteľné a správne a v danom prípade poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/30/2019-147 zo dňa 25.04.2019 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/54/2019-124 zo dňa 13.06.2019, v zmysle ktorých je odôvodnenie rozhodnutí prvostupňových súdov v obdobných veciach zrozumiteľné a dostatočne vyčerpávajúce, ak je z neho zrejmé, aký myšlienkový postup viedol okresný súd pri rozhodovaní vo veci.

3.3

Vo vzťahu k argumentácii žalovaného týkajúcej sa výkladu pojmu „skutočná škoda“ s tým, že škoda poškodenému vzniká až v momente, keď si vozidlo skutočne prenajal a vynaložil v súvislosti s tým vyššie náklady v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak mal s prevádzkou vlastného vozidla, sa žalobca stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie, že úhradu nájomného zo strany poškodeného v takomto prípade supluje samotné postúpenie, pričom započítanie je potrebné chápať ako ekvivalent platby a išlo teda o úhradu vzájomných pohľadávok. Z uvedeného vyvodzoval, že poškodenému vznikla skutočná škoda. Zdôraznil, že započítanie pohľadávok nahrádza úhradu vystavenej faktúry za prenájom náhradného vozidla, a teda predstavuje skutočnú škodu v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pritom v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/118/2021 zo dňa 29.06.2023, zo záverov ktorého vyplýva, že úhradu nájomného v tomto prípade suplovalo samotné postúpenie pohľadávky poškodeného, pričom súčasne uviedol, že neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi nájomné v hotovosti, alebo sa zrealizuje vzájomným zápočtom, najmä za predpokladu, kedy žiadne z ustanovení zákona nebráni postupcovi postúpiť aj pohľadávku, ktorá vznikne v budúcnosti v prípade, ak je dostatočne určito vymedzená.

3.4

Žalobca má za to, že na vznik škody nemožno nazerať len formalisticky tak, že poškodený neuhradil predmetnú faktúru, dokým nedošlo k fyzickému prevodu finančných prostriedkov z majetkovej sféry poškodeného do majetkovej sféry žalobcu (prenajímateľa), pričom poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/135/2019-186 zo dňa 25.06.2019, z ktorého vyplýva, že je zrejmé, že uvedený záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného odkazujúcej na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/23/2008 žalobca poukázal na to, že uvedené nie je možné aplikovať na predmetnú vec, pričom príčinou nedôvodnosti tejto aplikácie je to, že uplatňovaný nárok žalobcom, teda škoda vyplývajúca z prenájmu náhradného vozidla, aj reálne vznikla a niežeby mala vzniknúť do budúcnosti. V danej súvislosti uviedol, že pokiaľ aj postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok, pričom uzavretím predmetnej zmluvy v dôsledku započítania došlo k vzniku škody. Zdôraznil, že postúpená pohľadávka môže byť iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná, a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je

určitá a identifikovateľná. Pokiaľ žalovaný namietal platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, poukázal žalobca aj na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/45/2024 zo dňa 09.10.2024.

3.5

Vo vzťahu k námietke žalovaného, že ani pohľadávku poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie nemožno považovať za vzájomnú pohľadávku s pohľadávkou žalobcu voči žalovanému z titulu prenájmu náhradného vozidla v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka, žalobca uviedol, že poškodený úhradu nájomného považoval za škodu,

na zaplatenie ktorej mu vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o PZP a ktorú si mohol voči žalovanému ako poisťovateľovi uplatniť priamo. Uviedol, že na základe tohto zákona vznikol záväzkovo-právny vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom (žalovaným), kde na jednej strane vystupuje poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodený ako subjekt oprávnený na prijatie takéhoto plnenia, pričom tento nárok (pohľadávka) je spôsobilý byť predmetom postúpenia v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že prípady, kedy pohľadávka nie je spôsobilá na postúpenie, upravuje § 525 Občianskeho zákonníka, pričom mal za to, že v konaní nebolo tvrdené ani preukázané, že by tu existovali takéto zákonné dôvody vylučujúce postúpenie. V konkrétnostiach prejednávanej veci uviedol, že z výsledkov dokazovania vyplynulo, že poškodený ako postupca na žalobcu ako postupníka postúpil zmluvu o postúpení pohľadávky za odplatu svoju peňažnú pohľadávku voči žalovanému výške 792,- Eur z titulu poistného plnenia, ktorá odplata zodpovedá sume 792,- Eur z titulu faktúry č. 240420 a v zmysle zmluvy sa vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) podpisom zmluvy započítali, pričom žalobca si bude pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Podľa jeho názoru skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla (v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/85/2025).

3.6

Súčasne sa žalobca nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného, že zmluva o postúpení pohľadávky má byť absolútne neplatný právny úkon z dôvodu jeho rozporu s § 15 ods. 1 zákona o PZP, pričom podľa názoru žalobcu zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému zostáva zachovaný a zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky, a keďže žalobca platne nadobudol postúpenú pohľadávku poškodeného, postúpením pohľadávky vstúpil do práv a povinností poškodeného, z čoho vyvodzoval danosť aktívnej legitímácie v konaní.

3.7

Vo vzťahu k nesúhlasom žalovaného so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017, na ktoré súd prvej inštancie odkázal vo svojom rozhodnutí, žalobca zdôraznil, že uvedený rozsudok Krajského súdu v Bratislave odráža rozhodnutia viacerých súdnych inštancií Slovenskej republiky, ktoré sú už v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ako aj v otázke vzniku skutočnej škody v obdobných sporoch jednotné vo svojom právnom názore.

3.8

V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky, a to rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Cob/54/2019-124 zo dňa 13.06.2019, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/28/2019 zo dňa 01.08.2019, Krajského súdu v Žiline 11Co/135/2019-186 zo dňa 25.06.2019, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/85/2025, ako aj Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11Co/6/2025.

3.9

Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3.1. Strany sporu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), nakoľko súd prvej inštancie rozhodol v jeho neprospech, keď žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania

v rozsahu 100 %, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny v celom rozsahu, t. j. tak vo výroku I. vo veci samej ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania, potvrdil.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolaním napadnutý z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

6. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keby neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z uvedeného vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keby takého pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

7. Odvolateľ v odvolaní vzhľadom na obsah odvolania a charakter odvolacích námietok primárne namietal nepreskúmateľnosť a nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

8. Krajský súd posúdil relevantnosť týchto konkrétnych odvolacích dôvodov, teda to, či súd prvej inštancie na správne a v úplnosti zistený skutkový stav aplikoval príslušné právne normy a či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú otázku alebo argument sporovej strany, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2005).

8.1

V kontexte vyslovených súvislostí odvolací súd v prvom rade pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Súd sa teda musí účinne zaoberať námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, podobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, strana 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higgins c. Francúzsko). Ak rozhodnutie okresného súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 CSP, je nepreskúmateľné. K porušeniu práva na spravodlivý proces môže teda dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018). V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR pritom platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony strany primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každej strane konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, a teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.

8.2

Vychádzajúc z vyššie vyslovených východísk odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav

a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania a svoje právne závery náležite vysvetlil a uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno in globo považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal a o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný primárne namietal nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k ním namietanému nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, pričom odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie venoval otázke existencie aktívnej vecnej legitímácie po skutkovej ako aj právnej stránke náležitú pozornosť a touto sa vyčerpávajúcym spôsobom zaoberal v bode 34. odseku 2, ako aj v bodoch 35. až 40. odôvodnenia svojho rozhodnutia, pričom s týmito závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. V týchto súvislostiach odvolací súd akcentuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

9. Odvolací súd tak považoval za nevyhnutné vysporiadať sa s odvolacími námietkami žalovaného formulovanými v jeho opravnom prostriedku, pričom dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

10. Žalovaný v spore namietal, že pre vznik nároku poškodeného na náhradu škody (ktorý má byť postúpený na žalobcu) je potrebné, aby zo strany poškodeného došlo k reálnej úhrade nájomného žalobcovi za nájom náhradného vozidla, pričom pred uzavretím predmetnej zmluvy o postúpení žalovanej pohľadávky k úhrade nájomného nedošlo. Odkazom na ust. § 524 Občianskeho zákonníka zdôraznil, že postúpenie je právnym inštitútom spôsobujúcim zmenu v osobe veriteľa, a je absolútne vylúčené, aby tento inštitút suploval zánik záväzku poškodeného uhradiť nájomné jeho splnením podľa ust. § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Argumentoval, že pohľadávka poškodeného voči žalobcovi na odplatu za postúpenie nebola potom ani započítateľná proti pohľadávke žalobcu proti poškodenému na úhradu nájomného za nájom náhradného vozidla, pričom v súvislosti s uvedeným namietal, že poškodenému, ktorý žalobcovi neuhradil predmetné nájomné, sa jeho majetok reálne nezmenšil o majetkovú hodnotu zodpovedajúcu vyúčtovanému nájomnému, a preto mu nevznikla skutočná škoda. Namietal, že v konaní nebolo preukázané, že škoda v čase uzatvorenia daného právneho úkonu, ktorý sa jej týka, skutočne existovala, pričom mal za to, že táto skutočnosť má za následok absolútnu neplatnosť dotknutého právneho úkonu, a to jednak pre priamy rozpor so zákonom (§ 442 ods. 1 v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka), resp. aj z dôvodu, že predmetom takéhoto právneho úkonu je nemožné plnenie (§ 37 Občianskeho zákonníka). Namietal, že z uvedených dôvodov neboli splnené predpoklady vzniku nároku poškodeného proti poisťovateľovi (žalovanému) na poskytnutie poistného plnenia, ktorý si žalobca po postúpení pohľadávky voči žalovanému uplatňoval v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona o PZP, a to podmienka vzniku nároku poškodeného na náhradu škody v súvislosti s nájomom náhradného vozidla voči škodcovi, pričom zdôraznil, že priamy nárok poškodeného voči poisťovateľovi je zákonný nárok vyplývajúci z § 15 ods. 1 zákona o PZP a ako taký teda nemôže byť predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky.

10.1

Odvolací súd poukazuje na to, že žalobou uplatnený nárok nesporne vyplýva zo záväzku poškodeného z neuhradenej faktúry vystavenej žalobcom, ktorou žalobca vyúčtoval poškodenému nájom náhradného vozidla, z čoho vyplývalo postavenie poškodeného ako dlžníka žalobcu. Predmetom postúpenia bol v posudzovanom prípade nárok poškodeného na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, zodpovednosť sa vznik ktorej bola poistená u žalovaného (ako poisťovateľa). Z ust. § 4 zákona o PZP je pritom zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do

pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. Žalovaný ani túto formu vzniku skutočnej škody v spore vo všeobecnosti nenamietal.

10.2

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, sa už v skorších rozhodnutiach (v obdobných, prípadne identických) v sporoch v niektorých prípadoch dokonca medzi tými istými stranami (teda rovnakými ako v posudzovanej veci) už ustáleným spôsobom vysporiadal s uvedenou argumentáciou žalovaného a túto jeho doposiaľ nezmenenú rozhodovaciu činnosť už možno považovať medzi stranami za notorickú (napríklad rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/32/2020 zo dňa 30.06.2020, 11Co/174/2019-163 zo dňa 24.09.2019, 7Co/51/2021 zo dňa 25.08.2021, sp. zn. 8Co/24/2020 zo dňa 27.03.2020, sp. zn. 9Co/97/2021 zo dňa 25.11.2021, sp. zn. 11Co/203/2019-113 zo dňa 24.09.2013, sp. zn. 6Co/122/2019 zo dňa 21.08.2019, sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019). Od tejto rozhodovacej činnosti sa nemal dôvod ani v tomto konkrétnom prípade odchyliť.

11. V záujme komplexnosti odôvodnenia aj bezprostredne v posudzovanej veci (opakovane) odvolací súd ďalej uvádza zásadnú argumentáciu. Žalovaný sa v spore snažil predmetnú Zmluvu o postúpení pohľadávky uzavretú medzi poškodeným a žalobcom dňa 02.07.2024 „rozfázovať“ a následne rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem o jej neplatnosti. Predmetná zmluva však tvorila jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej účastníkov. Nepochybneou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov. Náležite argumentoval žalobca, že v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplátou za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi najskôr peňažnú sumu za nájom náhradného vozidla a ten by mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami povedané, poškodený by položil na stôl sumu 792,- Eur a posnul ju žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému. Odvolací súd vedome v danej spojitosti použil mierny ironický tón, pretože popísaný (žalovaným minimálne naznačovaný) postup v kontraktčných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov.

11.1

Pokiaľ žalovaný v rámci argumentácie poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/14/2011 zo dňa 28.05.2012, odvolací súd považoval tento odkaz žalovaného za neopodstatnený. Podľa právnej vety tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR prejavom smerujúcim k započítaniu (§ 580 Občianskeho zákonníka) nie je samo predloženie faktúry druhej strane právneho vzťahu, a to ani v prípade, že táto strana uzná fakturovanú sumu čo do jej dôvodu a výšky. Vo veci posudzovanej Najvyšším súdom SR tak išlo o iné skutkové okolnosti a rovnako inú riešenu právnu otázku. Zároveň ak žalovaný v rámci argumentácie poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/23/2008 zo dňa 21.12.2009, odvolací súd poukazuje na to, že je síce pravdou, že v danom prípade Najvyšší súd SR vyhodnotil ako nemožné priznať nárok na náhradu škody a ušlý zisk do budúcnosti, resp. ako ujmu, ktorá ešte len prípadne vznikne. Avšak v danom prípade išlo o prenájom nebytového priestoru a posúdenie ušlého zisku za obdobie od roku 2004 do roku 2030, a preto nebolo možné priznať nárok na náhradu ušlého zisku do budúcnosti, pokiaľ o samotnom nároku rozhodoval v roku 2009. Dôležité je, aby samotná škoda existovala v čase rozhodovania súdu, čo v posudzovanom prípade bolo splnené.

12. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazoval na ust. § 15 ods. 1 zákona o PZP, ktoré upravuje tzv. priamy nárok poškodeného voči poisťovateľovi argumentujúc tým, že sa jedná o zákonný nárok a ako taký teda nemôže byť predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky, odvolací súd túto argumentáciu považuje (odkazujúc na vyššie vyslovené závery) za nedôvodnú a odporujúcu vyššie odvolacím súdom vysloveným záverom, pričom akcentuje to, že samotná skutočnosť, že sa jedná o priamy nárok poškodeného nemá žiadnu relevanciu k možnosti poškodeného postúpiť túto pohľadávku na tretiu osobu.

13. V nadväznosti na uvedené odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie o vecnej legitímácii strán sporu (vychádzajúce z platného postúpenia žalovanej pohľadávky) za správny.

14. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc neopodstatnenosť odvolacích námietok žalovaného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania (k tomuto výroku žalovaný neprodukoval žiadne odvolacie námietky, teda napadol ho len ako výrok závislý), ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keďže žalobca mal v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nej koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].

V Žiline, dňa 26. novembra 2025.

JUDr. Vladimír Topoľančík

predseda senátu

JUDr. Eva Malíková

člen senátu

(z dôvodu čerpania rehabilitácie JUDr. Eva Malíková nemohla písomné vyhotovenie rozhodnutia podpísať/§ 394 ods. 2 Civilného sporového poriadku/)

JUDr. Roman Tichý

člen senátu

(z dôvodu čerpania rehabilitácie JUDr. Roman Tichý nemohol písomné vyhotovenie rozhodnutia podpísať/§ 394 ods. 2 Civilného sporového poriadku/)